

žila vlastní potřebě, to jest kdyby dříví, získané z majitelových lesů, zpracovávala jen pro vlastní potřebu majitelovu, nebo kdyby sice dříví zpracovávala i pro potřebu jiných osob, avšak zpracování dělo se jen v té míře, aby doprava dříví byla snadnější, a to jen stroji jednoduchými, při nichž není většího nebezpečí a kdyby se pro pilu nevedlo samostatné účetnictví.

Žal. úřad se mýlí. Pokud předem poukazuje na to, že pila byla od začátku považována za podnik živnostenský, byla schválena podle ustanovení § 25 živn. řádu, podléhá dozoru živn. inspektorátu a má živn. úřadem schválený pracovní řád, jest zjevné, že právě uvedených skutečností dovolává se žal. úřad jen na podporu svého úsudku, čerpaného z momentů již před tím uvedených a že proto v oněch skutečnostech nespatřuje základ, na němž by budoval svůj závěr, že pila, o kterou jde, jest podnikem živn. Ve skutečnostech těch by ostatně také základ ten spatřovati nemohl, neboť tu může býti rozhodnou jen skutečná vnitřní podstata podniku.

Pokud pak jde o onu podstatu podniku, vyslovil nss již v nál. Boh. A 8874/30, že povahy samostatného živn. provozu postrádá činnost lesního hospodáře, jež se omezuje na prvovýrobu, t. j. na zužitkování lesa k docílení plodin (rostlinných surovin), při čemž je lhostejno, zda hospodář plodiny ty sám spotřebuje či zda je zcizuje, a dále, že slouží-li lesní pila jen k tomu, aby v lesích zaměstnavatelových při řádném lesním hospodářství získané dřevo bylo učiněno prodejnějším tím, že se rozřezává na palivové dříví, prkna a pod., tedy uvádí pouze ve stav usnadňující jeho prodej, jeví se její provoz jen součástí prvovýroby, tedy lesního podniku samého.

Podle tohoto názoru může tedy zpracování dřeva získaného z lesů majitelových, aniž se tím vybočuje z hranic prvovýroby, jíti dále, než k tomu konci, aby se jím usnadnila doprava, jak se domnívá žal. úřad, zejména se jím z hranic prvovýroby nevybočuje již tím, že se jím dřevo uvádí ve stav, usnadňující jeho prodej. Při tom jest zcela bez významu, zda zpracování to děje se stroji jednoduchými či složitými a nebezpečnými a nemá též významu skutečnost, že se pro pilu vede samostatné účetnictví, neboť skutečnosti ty se nikterak nedotýkají toho neb onoho charakteru podniku a nemohou proto býti pro rozlišování v onom směru žádným kritériem. Rozhodný naproti tomu může býti jen výsledek zpracování v tom smyslu, aby jím nebyly překročeny hranice usnadnění prodeje dříví na rozdíl od zpracování, jímž se již produkuje hotový průmyslový výrobek.

Podle tohoto kritéria však žal. úřad — jak tomu svědčí doslov nař. rozhodnutí — spornou otázku neposuzoval, domnívaje se mylně, že živn. povaha pily jest dána již tím, že se v ní dříví zpracovává pro obchod technickým zařízením, stojícím na výši normálních průmyslových pil, a že se pro pilu vede samostatné účetnictví.

Pro tento mylný názor bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

#### Č. 11.055.

**Pojištění nemocenské, invalidní a starobní. — Řízení před nss-em: \* Uzná-li úřad, rozhoduje o opravném**



**prostředku zaměstnavatele proti platebnímu výměru o pojistném, pojistnou příslušnost pojišťovny, jež platební výměr vydala, není jiná pojišťovna, jejíž příslušnost byla tím popřena, legitimována stěžovat si na to k nss.**

(Nález ze dne 9. února 1934 č. 1825.)

V ě c: Zemědělská nemocenská pojišťovna v P. (adv. Dr. Kar. Stránský z Prahy) proti okresnímu úřadu v Přerově o sociální pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: Platebním výměrem č. 2185 předepsala okresní nemocenská pojišťovna v P. Metoději H. v P. pojistné nemocenské, invalidní a starobní v částce 72.95 Kč za jeho zaměstnance J., S. a K. za měsíc leden 1931.

Odvolání, jež z tohoto rozhodnutí podal Metoděj H., bylo zamítnuto nař. rozhodnutím, v němž žal. úřad vyslovil, že okr. nemoc. pojišťovna v P. právem předepsala pojistné z těchto důvodů: Podle konaného šetření, jakož i podle vlastního doznání provozuje Metoděj H. zahradnictví ve velkém, užívaje otápěných skleníků. Tím jeho zahradnictví vybočuje z provozování zemědělského, neboť přestává býti závislo na přirozených podmínkách klimatických a stává se tudíž podnikem živnostenským, nikoli zemědělským. Podléhají proto jeho zaměstnanci pojištění u okr. nemoc. pojišťovny v P., nikoli u pojišťovny zemědělské.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí bylo vydáno ve sporu, k němuž došlo tím, že Metoděj H. napadl odvoláním platební výměr, jímž mu okr. nemoc. pojišťovna předepsala pojistné za jeho zaměstnance. Stranami tohoto sporu, jak se takto procesně vyvinul, byli na jedné straně Metoděj H. a na druhé straně okr. nemoc. pojišťovna v P., předmětem jeho byla pak jediné otázka, zda Metoděj H. jest či není povinen zaplatiti uvedené pojišťovně pojistné za určenou dobu. Vzhledem k obsahu odvolání záviselo ovšem rozhodnutí této otázky na řešení otázky předchozí, a to otázky pojistné příslušnosti zaměstnanců Metoděje H., kterou si pak žal. úřad vyřešil ve prospěch okr. nemoc. pojišťovny v P. proti stěžující si pojišťovně.

Leč řešení této otázky bylo jen rozhodováním otázky prejudiciální, aby si žal. úřad opatřil základ pro vlastní výrok o platební povinnosti Metoděje H. vůči okr. nemoc. pojišťovně. Úsudek žal. úřadu o tom, že jest dána pojistná příslušnost zaměstnanců Metoděje H. k okr. nemoc. pojišťovně a nikoli k stěžující si pojišťovně, není proto výrokem autoritativním, jenž by byl způsobilý vejíti v právní moc a založiti tak proti stěžující si pojišťovně jakékoli právní účinky. Judikátním výrokem žal. úřadu jest jen sentence, že Metoděj H. jest povinen zaplatiti okr. nemoc. pojišťovně pojistné. Výrok tento se však subj. práv stěžující si pojišťovny nedotýká, a za procesního stavu, jaký tu byl, byv vydán ve sporu, v němž stěžující si pojišťovna stranou nebyla, dotýkati ani nemůže.



Výrokem autoritativním, řešícím otázku pojistné příslušnosti s účinky moci práva a tvořícím tedy v této otázce rem judicatum, mohl by býti jen výrok okr. úřadu, vydaný v řízení podle § 160 a) zák. o soc. pojištění ve znění zák. z 8. listopadu 1928 č. 184 Sb. Jen kdyby v takovém řízení byl vydán výrok, popírající pojistnou příslušnost ke stěžující si pojišťovně, mohla by tato pojišťovna z důvodu své příslušnosti jako strana samostatně vystupovati a další spor případně i před nss vésti. Nemůže však tak učiniti ve sporu, kde byla otázka pojistné příslušnosti řešena jen prejudiciálně, kde ve sporu mezi zaměstnavatelem a okr. nemoc. pojišťovnou byla judikátně rozhodnuta jen otázka platební povinnosti zaměstnavatelovy a kde jen tento zaměstnavatel, proti němuž výrok okr. úřadu jedině mohl působiti, mohl by jako subjekt, do jehož práv bylo zasaženo, jako strana vystupovati.

Stížnost zamědělské nemocenské pojišťovny jest proto nepřipustna.

### Č. 11.056.

**Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:  
K otázce působnosti pojištění provedeného u nepříslušné nemocenské pojišťovny.**

(Nález ze dne 9. února 1934 č. 2656.)

V ě c: Firma Ant. B. v S. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. okr. nemoc. pojišťovnu v L., adv. Dr. Lev Winter z Prahy) o sociální pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 28. srpna 1929 uložila okr. nemoc. pojišťovna v L. firmě Antonín B. v S. podle § 20 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb., aby doplatila pojistné nemocenské, invalidní a starobní za Julii Z. za období od 2. listopadu 1926 do 20. května 1927 a nahradila náklad, který pojišťovně vznikl na dávkách za Julii Z. a jejího syna Vilibalda v době od 21. května do 2. července 1927, úhrnem 861 Kč 15 h. Okr. úřad v Lokti výměrem z 25. listopadu 1929 nevyhověl odvolání firmy Ant. B. z tohoto platebního výměru podanému s tímto odůvodněním: »Dosavadním šetřením jest zjištěno, že firma ve svém podniku od 2. listopadu 1926 do 20. května 1927 zaměstnávala dělnici Julii Z., roz. 1897, bydlící v L. Přihlásila ji u nepříslušné nemoc. pojišťovny v K. a této platila i pojistné. Okr. nemoc. pojišťovna v K. rozhodla v dubnu 1927, že Julie Z. je pojištěna u nepříslušné nemoc. pojišťovny a že proto dnem 30. dubna 1927 ji vylučuje ze stavu svých pojištěnců, o čemž firma byla vyrozuměna. V době onemocnění Julie Z. (21. května 1927) nebyla tato ani u příslušné ani u nepříslušné pojišťovny pojištěna, takže jest tu přestoupení § 17 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb.«

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl dalšímu odvolání firmy Ant. B. a potvrdil výměr okr. úřadu z jeho důvodů, k nimž dodal toto: »Julie Z. byla firmou Antonín B., továrna na výšivky v S., přihlášena k pojištění dne 18. října 1926 u nepříslušné nemoc. pojišťovny v K. Poněvadž žádná nemoc. pojišťovna není s to přezkoumati přihlášku službodárce, vzala také okr. nemoc. pojišťovna v K. tuto přihlášku na